

Ja a moja nočná mora

Ahoj, volám sa Jenny a chcem vám niečo povedať o svojom živote.

Mám troch súrodencov, teda nie sú to moji súrodenci vlastní, ale beriem ich tak. Mám staršiu sestru, ktorá je naivná, namyslená, má 21 rokov, ale stále ju mám rada. Potom je tu brat, ktorý je starší odo mňa, volá sa Richard a má 20 rokov. Moja mama sa volá Jasmína a má 40 rokov. Môj otec sa volá Rafael. On má tiež toľko rokov ako mama. V skutočnosti nie som ich dcéra. Nemám súrodencov. Ťažko sa mi o tom píše, ale čo si pamätám z detstva, je to, že moji skutoční rodičia zomreli. A rodina si ma nechcela zobrať na príťaž. Nemala som starých rodičov, ani krstných rodičov. Moji skutoční rodičia sa o mňa veľmi nestarali, zanedbávali ma a nedávali mi žiadny pocit lásky. Keď zomreli, ani neviem ako som sa ocitla medzi mnohými deťmi v zariadení, ktorý sa volá detský domov. Bola som vystresovaná, vystrašená, nepoznala som tam nikoho. Mala som pocit samoty, aj keď okolo mňa bolo stále veľa ľudí. Bola som uzavretá dieťa, ktoré túžilo mať milovaných rodičov a dobrých súrodencov.

V jeden deň som sedela na schodíku na chodbe a rozmýšľala som. Prišlo za mnou dievčatko menom Linda a spýtala sa ma, prečo som stále sama a prečo som taká nešťastná. Na tieto otázky som nemala odpoveď. Ale moje slzy na tvári, ktoré mi stekali jedna za druhou, hovorili za všetko. Nasledujúci deň prišli za mnou naše tety z domova a povedali mi, že z tadiaľ odchádzam. „Dúfam, že sa budeš mať dobre.“ Nechápala som, čo mi chcú týmto povedať. Pobalila som si veci a išla som čakať na chodbu. Bolo tam tak ticho, že som počula svoj vlastný tep srdca. Uprene som sa pozerala na veľké drevené dvere, až zrazu vyšla z tadiaľ jedna mladá neznáma žena s mladým mužom, ktorí si ma prišli adoptovať. Bola som v šoku a mierne som bola šťastná, že budem mať zase rodičov. Ale bála som sa, či sa im budem páčiť. Prišli ku mne bližšie a predstavili sa mi. Samozrejme teta sa volala Jasmína a ujo Rafael. Vzali si ma domov, išli sme autom a z nášho prvého stretnutia som mala veľmi dobrý pocit. V aute bolo ticho a spýtala som sa, či budem mať nejakých súrodencov. Mama Jasmína sa ozvala, že áno, čakajú na teba doma. Máš staršiu sestru Sofiu, brata Richarda a jeden ťa ešte čaká v brušku. Tešila som sa, že budem mať konečne súrodencov, no zároveň som sa bála, či ma budú mať radi. V mysli som celou cestou premýšľala, prečo si ma adoptovali, keď majú svoje vlastné deti a ďalšie na ceste. Bola to pre mňa záhada. Otec Rafael zastavil auto pred takým veľkým sivým domom, pozeral sa na mňa a povedal: „Už si doma“ s úsmevom na tvári. Hneď ako to dopovedal, mi začalo hrozne biť srdce. Mala som stres a strach vystúpiť z auta, no zároveň som sa nevedela dočkať reakcie súrodencov, ktorí na mňa čakali doma. Vystúpili sme z auta, mama Jasmína ma chytila za ruku a spolu sme šli do domu. Sofia a Richard, moji noví súrodenci, pribehli ku mne a obzerali si ma aspoň 10 minút. Rovnako ako ja, ani oni nevedeli čo povedať. Ukázali mi svoju spoločnú izbu, ale na mňa čakala moja vlastná izba, pretože si mama myslela, že aspoň na istý čas budem chcieť byť sama. „Až by si chcela, Jenny, tak môžeš byť aj spolu s nami v jednej izbe“ povedala Sofia. Bola som veľmi rada, že mi Sofia ponúkla túto možnosť, pretože som nevedela, čo to znamená byť sama. Vždy tu bol niekto.

Vonku sa stmievalo, rodičia boli unavení a už sa im nechcelo pôvodné plány s izbami meniť. Tak som tú jednu noc spala v tej izbe sama. Ako som si išla ľahnúť, stále som mala v hlave otázku: Prečo si ma adoptovali? Všetko bolo v pohode, cítila som konečne to, čo som nikdy necítila u vlastných rodičov, ale stále tam bol ten pocit nepokoja. Povedala som si, že tam musí byť nejaký háčik. A aj bol. Na druhý deň som sa zobudila o ôsmej ráno, slniečko svietilo a vtáčiky spievali. Mala som pocit, že som pri nejakom domčeku v lese. Mama Jasmína ma zavolať na raňajky. Išla som do kuchyne a v to ráno sa všetko zmenilo. Mama potrebovala cereálie, zabudla ich kúpiť v obchode a povedala Richardovi nech ich ide kúpiť, lebo obchod nemali ďaleko od domu. Tak som navrhla, že pôjdem ja. Prišla som domov a všetci začali upratovať. Otec Rafael mi povedal: „Jenny, pomôžeš nám?“ Mala som vtedy 8 rokov tak som ešte nevedela všetko robiť, ale prikývla som. Pozametala som všetky izby, no keď som mala pocit, že je koniec ani zďaleka to nebola pravda, len všetko začalo.

Dosť často ma posielali do obchodov na nákup, ale nemala som proti tomu nič, len ma to unavovalo. Čas plynul a mame Jasmíne sa narodilo krásne zdravé dievčatko menom Vivien. Richard so Sofiou mi dávali najavo, že do tejto rodiny nepatrím. A mali pravdu. Vytušila som, že moji rodičia ma už tiež nemajú radi. Cítila som sa v tom dome ako slúžka a nič viac. Po čase ma tak aj v skutočnosti začali brať. Pochopila som, že len v tomto bol ten háčik. Bola som tichá a zase uzavretá ako na začiatku, nechutilo mi jesť, len som chudla, pretože celé dni som len upratovala, obsluhovala a plnila ich príkazy. Mala som všetkého dosť a modlila som sa, aby toto moje utrpenie skončilo. Každý jeden deň bol rovnaký. Avšak prišiel deň, keď sa k nám ohlásila kontrola z detského domova. Žiaľ, zaprela som čo všetko v tom dome musím robiť, síce bolo mi hrozne, ale v detskom domove by mi bolo stokrát horšie. Ale aj tak sa sociálnym pracovníckam niečo nevidelo a chceli ma z rodiny odobrať. Navyše ich zarazilo to, že ma nedali do školy. Rodina sa im to snažila vyhovoriť tým, že mi dali odklad a do školy nastúpim o rok. Avšak kontrola sa nedala obalamutiť a trvala na tom, že v škole už musím byť tento rok, kde som teda urýchlene aj nastúpila. Rafael a Jasmína boli celí rozčúlení, pretože v dome som všetko robila ja a teraz som väčšinu dňa trávila v škole. To znamenalo len jedno: už museli upratavať a starať sa o domácnosť aj ostatní členovia rodiny. Môj prvý deň v škole bol hrozný, smiali sa mi, že mám veľmi bledú tvár a vôbec ma neprijali medzi seba. Už ten pocit, že som toho mala dosť doma, v škole som to mala oveľa horšie. Takto to trvalo dlho – bola som v jednom kolotoči. Určite ste zvedaví ako to skončilo?! V škole som vôbec neuspela, pretože som sa bála chodiť tam. Prišla dospelosť a dovŕšila som 18 rokov. Stretla som chlapca menom Jacob – bol chápavý, iný a dobrý. Povedala som mu o svojej minulosti a pochopil ma. Zamiloval sa do mňa a ja zas do neho. Mal 20 rokov a navrhol mi, že nech ku nemu presťahujem. Nakoniec ma požiadal o ruku, rodičia mi to nedovolili, tak sme išli od nich čo najďalej a som hrdá na to, že som sa po 10 rokoch oslobodila – teda Jacob oslobodil mňa. Ako ten čarovný krásny princ z mnohých rozprávok.

Meno autora: Dominika Radičová

Vek: 17 rokov

Kategória: III.

Škola: Stredná odborná škola, Hnúšťa

Ročník: druhý

Pedagóg: Mgr. Lucia Vančíková